

БАЩИНЪ ЗАВЕТЪ

Бѣше ясенъ есененъ день. Гората се люлѣше. Моторната кола забрѣмча нагоре, дълго лжкатуши и спрѣ на самия връхъ, гдето е параклисътъ. Отъ колата най-напредъ слѣзе царь Борисъ, облѣченъ съ пѣтнически дрехи и каскетъ на главата. Подиръ него скочи пѣргаво едно четиригодишно момче, съ гащи до колѣнетъ, гологлаво. Наследникътъ на царския престолъ — князь Симеонъ Търновски. Вѣтърътъ разроши меката му косичка. Царь Борисъ съ бѣрзи крачки се упѣти по зелената морава къмъ параклиса, който отдалечъ приличаше на голѣма кацнала пеперуда съ разперени черни криле. Малкиятъ князь се затече следъ баща си. Когато стигнаха до параклиса, царътъ откряна вратата. Вжтре бѣше полумракъ. На дѣно-

то висѣше една вехта опушена икона. Предъ иконата мѣждукаше кандилце. Царътъ на българитъ сне каскета си, прекръсти се и цѣлуна иконата.

— Какво е това, тате! — попита князь Симеонъ.

— Параклисъ, сине. Една малка черквица.

— Що ще тука?

— На туй мѣсто нѣкога е станала голѣма битка. Тука сж загинали триста души юнаци. За тѣхнитъ души гори туй кандилце.

— Ами защо сж трѣгнали да се биятъ юнацитъ? — запита детето.

— За свободата на нашето отечество, сине. За свободата на тая прекрасна и плодна земя. Погледни я!

Царь Борисъ размахъ широко рѣка и заговори съ вълнение на своя синъ: